

AJÁNDÉK

— Foglaljon helyet, azonnal próbálunk. Egy-két öltés...

A nőn fekete szoknya meg sárga blúz. Olcsó velúr kötés. Az őszszel vehette leszállított áron, emlékszem az Univerzal kirakatára. A nylonharisnya a térdénél ötparás nagyságú lyukkal. A nagyság hasonlatról jut eszembe csak, nem a szakadásról. Leül. Lábát reflexszerűen keresztülveti a térdén. A múlt heti moziműsor, meg a hirdetőtábláról a fénykép. Most minden ugyanolyan. A mozdulatok és a hajszín innen ered. Csak a tükör hiánya, de azt nem veszi észre, és nézegeti magát.

Végigsimít ruháján, testén. Mosolyából kinyúl második balfelső aranyfoga. A többi fehéren dicssekszik ápoltságával. A szobában hétköznapi unottsággal gyöngyvirágillat könyököl a bútorokra, majd elterjeszkedik, míg végül ásfítva mindenhová lefekszik.

A szabó feláll.

Huszonnyolc éve ujaiban és szeme alatt a ráncokban hol elfárad, hol lehajol egy gombostűért. Haján és testén nyomokban a heti robot. Kedd. Délelőtt az üzemben ül, délutánonként (mint társai általában) mellékkeresetét számolgatja, és este mindig hozzáadja a takarékkönyveske számlakóihoz, hogy ismerkedjenek. Szürke szeme a nő alakjának tükre.

— Éjszaka dolgozom. Nem bírtam aludni, általában nagyon keveset alszom, meg gondoltam is, hogy próbálhatok. Maga nem szokott éjjeli váltásban dolgozni? Hi-hi-hi, persze, maguknál csak délelőtt... He-he-he! Tudja, kicsit fárasztó, de megéri, he, heh...

Az autóbuszok szokatlanul hangosan zúgnak az utcán. A nő mosolya úgy érezni, a zaj leplezése érdekében szintén erősödik. Párhuzamosan... Nem is a decibelek, azokat már nem a fülével, az órájával mérte. Inkább a fiatalember jelenléte. Ahogyan mozog, ahogyan felemel valamit, minden percében van valami az éveiből. Nem mutatja, nem akarja az éhes nők kihívását még ma itthagyni ebben a kis szobában. Mélyen benne egy út kanyarog. Sok ilyen utat tervezett magának. Sok ilyen út már kivezetett önmagából a sikertelenség korlátjával maga mellett. Ma ismét születik benne egy kíváncsi állomás.

Szemét idegesen forgatja, és arra gondol, még kétszer jöhet ebbe a lakásba. Ha másodszor próbál, és ha hazaviszi kabátját. A kabátja fekete. Régóta hordja a sötét színeket. A férfi mintha kitalálta volna gondolatát, megszólal:

— Nem valóik magának ezek a vak színek. Hisz még olyan fiatal.

— Hah, ugyan már. Én? Viccel csak ugye? He-heh.

Megint ugyanaz a hangos mosoly, meg az autók kintről. Pedig nem ezt gondolja. A vád megkésve érkezett. Arra gondol, jöjjön el estére, igen, már estére, érdeklí is őt a kontracepció meg az esetleges, igen már estére, mert csakugyan fiatal. A fenét, ezzel a férfival még érdemes, mert legényember.

Hirtelen a régiekre gondol, akik benéztek hozzá egy kávéra és elszívták mellé cigarettájukat. Egy színtelen város meg az embertömeg. Azután voltak utak is. Persze azok a rövidke világtalan utak...

— Nem viccelek. Meg szép is. Nekem mindig tetszettek a mellett nők.

Meg gazdag is — fűzte tovább némán gondolatát. Kezében a tű és a férc, amint megcsillan, azután nagy öltéseket szánt az anyagra. Ennek még háza is van, varrja a kabátba. Nem lenne rossz üzlet. Csak ne volna olyan ronda a szája meg a röhejek. Talán meglátogatom egyszer. Mondjuk, hazaviszem váratlanul a kabátját. Berúgatom és lopok...

Lehet, hogy kristályvázája is van, lehet, hogy sokkal nagyobb, mint amilyet Klári kér nőnapra. Ez nem is rossz gondolat, mert Klári... Mindent ki lehetne bírni, no meg éppen változhatok is. Nem baj, hogy idősebb. Magamból adni egy darabot a legkönnyebb. Könnyebb, mint egész hónapban délutánozni a gép fölött.

Ha így van, akkor még ma nem szólok, meggondoltam, ma még nem. Majd a jövő héten véletlenül előbb jövök a kabátomért, és akkor mindkettőjüket hazaviszem. Mindkettőjüket magamra veszem... Azután utazók, nekem hamarosan nagyokat köszönnek a kondukterek.

A nő most szokatlanul szépen mosolygott, és szemében ébredtek a reménycsillanások. Arcát különös árnyék védte a visszazuhanástól. Erős volt és fiatal, szeretett volna nászútra menni.

Teherként nehezedett rá háza és jóléte. Ez a holnapi út hiányzott életéből. Egyszer már remélte az esküvőt a végállomásnál, de elmaradt. Azóta nem kérte, csak várt. Ez a várakozás éltette, vele asszimilált. A szemében a szín-út-váltón csattogott az új lehetőség-mozdony kereke. Érezte arcán a piros vagdalásokat, a sebesség élességét. Előtte hegyek tornyosultak, valahol kólót jártak. A tenger köszönt neki sósan. Szerette gondolatban ezt a napot meg a képzelt holnapi ébredését egy hotelszobában.

Minden utazott benne egy pillanatra, és körülötte nem voltak tárgyak. Talán a sebesség, talán a tájiram kényszerítette ki belőle:

— Jöjjön el hozzám még az ünnepek előtt.

Igen? — gondolta magában a szabó. Klárira gondol meg a nőnapra.

Öltéseinek gyorsaságában könnyörgésként jelent meg a kristályváza képe. Szó nélkül magára veszi kabátját.

A nő úgy érezte, kisiklott benne egy szereivény, és robaj meg zsirogás egész teste. Tudta, hogy neki kell majd mindent fizetnie, de ezt a kis szabócskát meg lehet vásárolni. Nem alszanak majd egész éjszaka, majd nyitott ablaknál süttetik testük a csillagfényei. Gondolja,

a jövő héten indulhatnak nőnapra. Így nem kell virágot venni, hogy dicsekedjen a barátnőknek, hogy az udvarló ajándéka. Az ünnep az övé lesz és egyéni.

A szoba a vártnál nagyobb hatást gyakorolt a szabóra. Pazar, voltak tündérlányok a fotelekben meg minden... Most megfogja a bársonytámlát, és azt hiszi, ez a vég. A csillár meg a hintaszék... féláljtan zuhan a zöld kaucsra. Csak egy percig tart, és kinyitja a szemét. Akkor érkezik eléje az asztal. A csipke — látni — szép, a KRISTÁLYVÁZA drága, nagyon DRÁGA lehetett. Ez a nő nem is olyan csúnya, talán nem kell leitatni, ez öreglány, ez magától is nekem ajándékozza.

Csak egy perc az egész. Ebből a percből kimarad Klári, a jegyese. Még a váza sem emlékeztette semmire, csak tudat alatt gondolt róla a pénzre és önmagára. Nem lát most férceit, sem olliócsapásokat. Csak halk zöld fényű tánczene. Az ajtóban — nem is olyan csúnya ez a nő — tálcával kezében valaki whiskyt hoz. Most már tudja, a vázát nem lopja el. Iznak.

— Nagyó...

— Nagy... No mondja csak, maga kezdte előbb.

— Á, fejezze csak be, mit akart!

— Nagyon szeretnék elutazni egyszer valakivel, valahová.

— Én meg nagyon szeretném, ha volna egy ilyen (az asztalra mutatóujj) kristályvázám. Adja nekem!

A nő a kaucs támláján. Lába keresztben, s nem véletlen, kilátszik a bugyija.

— Egész nyáron tervezgettem, de füstbe ment. Nem jönne el velem?

A két hirtelen született kívánság felsírt a szobában. Felült a csillárra, és nehézkesen lélegzett. Most azon tanakodtak csecsemőelméjükkel, melyikük a régebb múltú. Ikrek voltak. Szemük kék és fehér a bőrük.

Testükön a szőlőcsatorna okozta deformációk, de ott vannak és élnek már. Mindketten várják az ápolónőt, vagy éppen csak egy kéz-érintést hiányolnak. Ikrek és élnek...

A férfi teste egy nagy kérdőjel. Két perc múlva megérkezik Klári. Hintón jön és szerényen. Nézi az asztalt... és eltűnik nézésében.

Akkor feláll, és elindul Klári után. A vázát nem viszi el.

Kedd.

Szerda, csütörtök, péntek, szombat, vasárnap, hétfő.

Kedd.

A portás egy csomagot nyújt át. A nő rámosolyog, hangosan, ahogy szokott. Arra gondol, hogy behívja.

A dobozban öt pár virsli, szép hosszúak és elég vastagok. Mellette füzetlapon sovány betűkkel:

az útra

tíz napra egészséggel

A postás visszanevetett.